

Fényugár

Evangéliumi hitebresztő és hirmélyítő folyóirat

Felelős szerk.: Gáncs Aladár ev. lelkész. Laptulajdonos: „Fébé” Ev. Diakonissza-Nőegylet
Megjelenik 1-én és 15-én. Előfizetési ára félévre 27000 K, többes küldésnél 24000 K

Mi köze a polyvának a búzával?

Szórólapát van az ő kezében és megtisztítja az ő szérűjét; és az ő gabonáját csűrbe takarítja, a polyvát pedig megégeti olthatatlan tűzzel.” Ezt mondja a Máté evangéliuma 3. rész 12. vers Jézusról, aki itél élők és holtak dolgairól. Vajjon, amikor mostanában halljuk a cséplőgépek bűgását s tudjuk, hogy ez a mag-kiválasztás és a polyva-eltávolítás munkáját jelenti, gondolunk-e arra, hogy az Irásnak előbb idézett jövendölése egyszer beteljesedik.

Igen. Egyszer beteljesedik. Az értékesnek külön kell válnia a használhatatlantól. A polyvának semmi köze többé a búzával, amikor a hasznot keresi benne az ember. A polyvának semmi köze a búzával, amikor Isten kegyelme munkájának gyümölcsét keresi az ő dicsőségére teremtett ember életének eredményében.

A polyva és a búza együtt vannak a kalászban. Ránézőben telt kalász képe van előttünk; de a cséplés megmutatja a valóságot. Elítéli a polyva ürességét, amikor a szórólapát szele elfújja, értékeli a szem súlyát azzal, hogy egybegyűjti.

Igy lesz akkor is, amikor az ítélet szórólapátját kezébe veszi az Úr. Elválnak majd, mi a polyva, mi a búza. Nyilvánvaló lesz, hogy melyik emberi lélek maradt üresen, mivel nem teljesedett be Krisztussal, aki maga az élet. Lehull a megtévesztő látszat leple; a külső kegyesség, a vallásos színezet, aminek csak annyi volt lehetséges, hogy ezt mondja: „Uram, uram!” de nem nyithatott ajtót az Atyához menetelre, mert nem cselekedte Annak akaratát. — De mint ahogy a búzát, — ami benne van az élő csira, az élet alapja, az igazi érték, — betakarítja a gazda az ő csűrbe, így az örökélet feltételét tartalmazó, Krisztus életét magában hordozó, akaratát engedelmesen teljesítő, s ez által igazi értékkel bíró lelket is értékeli a mennyei gazda s a maga dicsőségére fordítja.

Tanuld meg jól, aki ezeket hallod, hogy mi biztosíthat téged az ítélet félelmetessége ellen.

Minden kalász-tokban van egy csira, ami ha megtermékenyült, kedvező körülmények között maggá fejlődik. — Minden emberi élet keretében van az isteni életnek csírja s ha azt megtermékenyítheti a Szent Lélek a Krisztusban való igaz hit erejével, isteni élet fejlődik belőle a földi lét tartama alatt. — Így, de csakis így lesz belőle élet, egyébként pedig csak polyva marad.

Milyenek a te kilátásaid? Vajjon olthatatlan tüzet, vagy pedig az Úr csüreibe takarítottást jelent-e majd rád nézve az a nap, az ítélet napja?

Vigyázz! Az Úr szórólapátja nem csal. Megmutatja majd, hogy semmi köze a polyvának a búzával.

Boross Mihály.

Császári szó.

Napoleon császár serege nagy parádét tartott. A császár ellovagolt serege előtt és miközben parancsot osztott, eleresztette egy pilanatra a gyepelőt, mely a lova nyakára esett. A szilaj paripa megrettent, felhorkant és száguldani kezdett, a császár a nyeregbe kapaszkodott, hogy le ne essék. Egy közkatona észrevette, hogy császára veszélyben forog, odaugrott, megragadta a kantárt és tiszteletteljesen nyújtotta át a császárnak.

Meghatottan a közkatona lélekjelenlététől és bátorságától vette át a császár a gyepelőt és szólt: „Köszönöm, Kapitány!”, és a katona meghajolva császára előtt, kérdezte: „Melyik ezredben, Fenség?” A császárt megörvendeztette az a nagy bizalom, amivel a katona a szavát fogadta és szólt: „Az én testőrezredemben” és tovább lovagolt. A katona átadta a fegyverét, otthagya társait és a testőrtisztek közé ment.

„Mit keressz itt?” kérdezte az egyik gögösen. „A testőrség kapitánya vagyok” — szólt a válasz. „Te, kapitány? Hogy jut ez eszedbe?” „Ő mondta”, — felelt a katona és rámutatott a tovalovagló császárra. A tiszték örömmel üdvözölték, mint olyant, aki közülök való.

A katona hitt. Ő hitt a császár szavának és aszerint cselekedett. Nem várt, míg megérzi hogy kapitány lett, hanem szavánál fogta a császárt. Előbb hitt, azután érzett. Nem nézte a maga rossz ruháit és alacsony származását. A tisztí uniformis, a csillagok azután jöttek, nem azért, hogy belőle tisztet for-

máljanak, hanem mert ő tiszt volt.

Igy lesz a bűnösből tiszta, a Sátán foglyából Isten gyermeke. Mint ahogy a császár szava elég volt a katonának arra, hogy kapitány legyen, így Isten szava a bűnösnek, aki Jézusban hisz, biztosíték arra, hogy őt Jézus megváltotta és megmentette. „Mindaz, aki hiszi, hogy Jézus a Krisztus, Istentől született” — így szól Isten biztatása és a hívő lélek így felel: „Én hiszek a Fiúban és ezért örök életem van.”

Jézus négy felszólítása.

Jézus négy felszólítással irányította az embereket. Ezek ma is érvényesek és így hangzanak:

1. Jöjj! — 2. Kövess engemet!

3. Maradj én bennem! — 4. Menj!

Az első felszólításra: jöjj! a *megtérésnek* kell válaszul szolgálni, mint öntudatos elfordulásnak önmagunktól és határozott odafordulásnak Jézushoz.

A második felszólításnak: kövess engemet! a saját életünknek folytonos gyűlölése és elvesztése felel meg, az által, hogy önmagunknak mindig „nem”-et, Jézusnak pedig mindig „igen”-t mondunk. Enélkül senki sem követheti Jézust. (Máté 16: 24—26; Luk. 14: 25—35.) Ez a *megszentelődés*.

A „Jézusban maradás” az a *nyugodalom* Ő benne, mely mint az önmegtagadásnak s a Jézus követésének gyümölcse, mint az Ő Lelkének és isteni természetének mindjobban kifejlődő uralma a mi lelkünkben, érik meg számunkra. (Ján. 15; Fil. 4:7; Kol. 3: 15.)

Az utolsó felszólításra „menj!”

a Jézusért való *szolgálat* a felelet. Nem egyéb ez, mint Jézus életének munkálkodó visszatükröződése és továbbadása minden körülmények közt, s egyéni feladatokban is. (Máté 10; Ef. 6:7.) Binde Frigyes.

A keresztyén ember engedelmessége.*

Róm. 6:16.

A természeti ember nagyon távol van az engedelmségtől, semmitől sem fél, semmit sem szégyenl annyira, mint azt, hogy valakinek engedelmeskednie kelljen. S ez abból származik, hogy az ember elvesztette ártatlanságát, vagyis Istennel való zavartalan közösségét, épen azért, hogy engedetlen volt Isten iránt. Jézusnak sohasem volt nehéz engedelmeskedni mennyei Atyjának, mert ő ártatlan és szent volt. Nekünk is újra meg kell tisztítatnunk, meg kell szenteltetnünk Jézus vére által, hogy képesek legyünk az Isten iránt való engedelmségre, mert ez a keresztyén ember engedelmsége.

Istennek mindig voltak olyan emberei, akiknek szívében meg volt a vágy az engedelmségre. Legvilágosabb példa erre, az ó-testamentumban Ábrahám. Mivel kezdődik az ő engedelmsége? Avval, hogy megérti és követi Isten hívó szavát, amely őt eddigi hazájából, rokonságából kihívja, s ismeretlen földre vezet. Lelki értelemben evvel kezdődik minden ember engedelmsége Isten iránt. Testileg nem hív ki Isten mindenkit régi környezetéből, eddigi lakóhelyéről, vagy földi munkájából. De lelkileg más világba helyezi át, a hitnek világába, s ez belső elszakadást jelent mindazoktól, akik még hit nélkül élnek, ha máskülönben bármily szoros földi kötelekek fűzik is azokhoz. Ez nem szeretetlen, büszke elfordulás, ez csak a megváltozott bel-

ső élet folytán a külső élet megváltozása is, amelynek az a következménye, hogy az embert nem érték meg a legközelebbi hozzátartozói.

Ez az első lépés az engedelmség útján, amelyet még sok más lépésnek kell követnie, míg az Úr teljesen megtisztíthat és önmagunktól szabaddá tehet bennünket. Mert az Isten Lelke által megvilágosított ember fölismeri, hogy eddig önmagának élt, önmagának szolgált, mindent a maga dicsőségére cselekedett. S most az a kérdés, el tud-e mindentől szakadni, s Istennek engedelmeskedve, neki élni, neki szolgálni, őt dicsőíteni. Az engedelmség a teljes igazság felismerésére vezet. Minden lépés az engedelmség útján új és új világosságra, az igazság mélyebb és teljesebb megismerésére vezet. Meglátjuk, hogy nem csak a keresztyénnek kell eljutnunk, hanem a keresztyén a helyünk, mert Jézus nem csak értünk halt meg, hogy bűnbocsánatot szerezzen s bennünket a bűn büntetésétől megszabadítson, hanem *helyettünk* is meghalt, hogy mi így ő-emberünket hit által a halálba adva, éljünk ne mi, hanem éljen bennünk Ő.

Az engedelmség így már nem teher, hanem valósággal természetvé, sőt életszükségletvé válik az embernek. Ilyen volt a Megváltó engedelmsége, aki azt mondta: „Azért jöttem, hogy az én mennyei Atyám akarata cselekedjem.” S mivel mi az ő ígérete szerint „isteni természet részeseivé lehetünk” (II. Pét. 1:4.) ez válik a mi természetünké is.

S annak, aki megtanult Istennek engedelmeskedni, nem nehéz embereknek engedelmeskedni sem. Az ilyen tud engedelmeskedni akár vezető, akár vezetett. Mert engedelmeskedni annyi mint szolgálni, s a vezető, akinek legjobban kell a lelkek javát és előmenetelét szolgálni, szintén engedelmséget gyakorol,

* Jegyzetek egy konferenciái beszédből.

mikor a szolgálatban nem önma-
gát keresi, hanem a reá bizottak-
nak lelki üdvét.

Aki itt a földön megtanult en-
gedelmeskegni és szolgálni, annak
legboldogítóbb reménysége az, hogy
odafönn a dicsőségben is engedel-
mesen szolgálhat majd. Ezek szá-
mára el van készítve a dicsőség
hervadhatatlan koronája.

Az Úr kegyelme vigye véghez,
hogy legkívánatosabb legyen szá-
munkra az igazi engedelmesség.

Hű az Úr.

*Hogy hű az Úr, hitből tudom,
Ígéje mondja ezt;
Hogy hű az Úr, erről beszél
Szívemnek a keresz.*

*Hogy hű az Úr, nem csak hiszem,
Folyvást tapasztalom,
Hűsége biztos sziklaszál,
Vész ellen oltalom.*

*Hűsége kísér síromig
A földi éltén át,
S mit ígért szent igéjében,
Mindent valóra vált.*

*Hűsége hordoz a halál
Sötét völgyén is át,
A mennybe föl, hol vár Atyám
S örök hajlékot ad.*

Vargha Gyuláné.

Szép holttest.

Egy, a halálhoz közel lévő, tüdő-
vészes fiatal leányt meglátogatott
egy barátnéja. Észrevette, hogy a
beteg, szemeivel valamit keresni
látszik. A kérdésre, hogy mire van
szüksége így válaszolt: „Add ide
a hajsütő-vasamat, hadd fodorít-
sam ki a hajamat, hogy szebb le-
gyek, ha meghalok.” Szép holttest
akart lenni.

Ez a magában véve is oly szo-
morú történet fájdalmasan eszünk-
be juttatja azokat az embereket, kik
igyekeznek életüket külsőleg széppé
tenni, hogy az embereknek tetszé-
sét megnyerjék, pedig nem egye-
bek szép holttestnél, nincsenek ösz-
szeköttetésben avval, aki így szól
magáról: „Én vagyok az élet.”

KÜLMISSZIÓ

Boldogok a békességre igyekezők.

John Williams, akit a déli ten-
ger apostolának neveznek, mert
sok keresztyén közösséget alapított
a Csendes Óceán szigetein, mielőtt
11 évi buzgó munkálkodás után
elbűcsuzott volna Raratonga sziget
barna keresztyéneitől, még utoljára
osztotta ki az Úrvacsorát. Ekkor
látta, hogy az egyik ember, aki már
ott térdelt az oltár előtt, felkelt és
végigment a templomon, majd a
templom tulsó végén újra letérdelt.
Amikor az Úrvacsoraosztásnak
vége volt, megkérdezte a barna
embert, hogy miért ment el az ol-
tártól. A következőket felelte: „Ami-
kor letérdeltem, láttam meg, hogy
mellettem egy ember térdel, aki
évekkel ezelőtt a bátyámat megölte
és megette. Akkor még pogány
voltam és csak egy gondolat élt
bennem, hogy hogy állhatnék bosz-
szút a testvérem gyilkosán; meg-
fogadtam, hogy nem nyugszom ad-
dig amíg a gyilkost meg nem ölöm.
— Sok év mult el azóta, és nem
volt alkalmam a bosszútervet végre-
hajtani. Ma láttam meg újra a gyű-
lölt férfit, amint ott térdelt mellet-
tem az oltárnál. Hirtelen feltámadt
bennem a gyűlölet: Nem, nem, a
bátyám gyilkosával nem mehetek
együtt az Úr asztalához. De ami-
kor elmentem az oltártól, azt érez-
tem: A Megváltó is megbocsátott
az ő gyilkosainak és imádkozott
értük; énnekem is meg kell bocsá-
tanom az ellenségemnek. Így tér-
tem vissza az oltárhoz és vettem
együtt az ellenségemmel az Úrva-
csorát. Most könnyű a szívem, mert
az Úr Jézus példáját követtem. A
saját szívemen tapasztaltam meg
azt, amit ő a hegyi beszédben hir-
det, hogy: „Boldogok a békességre
igyekezők, mert ők Isten fiainak
mondhatnak.”

Gyermekeinknek!

Ne légy hiú.

Óh nagy öröm érte máma
Azt a hamis kis Verát.
Tudjátok mi? A mamától
Kapott egy szép új ruhát.

Fel is vette hamarosan,
De gyönyörű, jaj de szép!
Hol a tükör? Az új ruhát
Meg kell nézni bármikép'.

„Majd adok én neked tükröt“
— Szigorún a mama szól —
Rút dolog ám a hiúság,
Verácska azt tudja jól.

Iskolában is tanítják,
Nem csak itthon anyuka.
De jó volna tudni mégis,
Jól áll-e az új ruha?

Nem eresztik a tükörhöz,
Itt a kérés nem segít,
De Verácska kint a kertben
Megpillantott valamit.

Eresz alatt egy nagy hordó
Eszővízzel van tele,
Fölmászik rá, jó tükör lesz,
Úgy kukucskál majd bele.

Uccu neki, fönn is van már —
Óh beh szép, milyen csodás;
Egyszerre csak jaj, mi történt,
Mi volt az a loccsanás?

Az történt, hogy amint nézte
Gyönyörködve a ruhát,
Belepottyant a hordóba,
S jól megütötte magát.

A ruha meg, a szép ruha
Csupa víz lett, csupa sár,
Megtörtént a veszedelem,
Megesett a szörnyű kár.

Édes anyja hallgatózik,
Hol van, honnan jó a hang?
Ráakad a hordó alján.
Most jön csak a hadd el hadd.

Jó volt Verának a lecke,
Nem bízza el már magát.
Ha hiú vagy, tudd meg te is:
Sáros lesz az új ruhád.

Sok verebecskénél drágábbak vagytok . . .

A mi kertünkben lakott egy kis fülemile család. Korán reggel, késő este, de még éjszaka is sokszor hallgattuk, hogy milyen szépen énekelnek. A kert végében volt a kis család gondosan elkészített fészke. Sokáig csak a két öreg madár lakott benne, de egyszer csak amint óvatosan odamentünk és elhajtottuk az ágakat, mit láttunk? Egy kis tojást. Ezután mindennap megnéztük, mi történik a kis fészekben. Hogy örültünk, mikor egyik pici tojást a másik mellett találtuk. Figyelmesen vártuk az időt, mikor kelnek ki a kis fülemilék. Sokáig ült az anya a tojásokon. Mikor óvatosan széthajtottuk az ágakat, meg se rebbent.

Olyan okosan nézett ránk, mintha tudná, hogy nagyon szeretjük őt. Ennél a látogatásnál hű kísérőnk volt mindig a mi kedves kutyánk, a Csárdás. Elgondolhatjátok, milyen nagy öröm volt, amint egyszer csak hat kis sárgacsőrű madarat láttunk a fészekben. De egyszer nagyon megijedtünk. Láttuk, hogy a mi hűséges Csárdásunk ott fekszik az alatt a bokor alatt, amelynek ágai közt volt a kedves fészek. Eddig még nem kaptuk rajta a Csárdást, hogy szeretné a madárpecsenyét, mégis féltettük a mi madárkáinkat. De csakhamar rájöttünk ártatlanságára. Egyszer nagy ugatást hallunk. Kimegyünk, hát egy csúnya macska ott lapul a kerítésen s lesi az alkalmat, hogy mikor ragadja el a mit sem sejtő kis madarakat. De nem árthatott nekik, mert Csárdás elkergette. Ezért ült hát ott az okos állat nap-nap után, hogy megvédje a kis madár családot. Megsimogattuk a fejét és Csárdás farkcsóválva ment tovább.

Ezek után elgondoltam, hogy az Úr Jézus mennyivel nagyobb szeretettel óvja az ő kicsinyeit. Hányszor lehettek ti is olyan nagy veszélyben, amiről nem is tudtok, mint azok a kis madarak. Játék közben, vagy ha jártok az utcán, milyen sok baj, veszély érhetne. De ott van mellettetek az Úr Jézus szerető keze, az megóv mindentől.

Oh ha tudnátok, hogy más nem is tud megvédeni csak egyedül Ő, szívesen engednétek, hogy Ő vezessen. Kérjétek hát Őt őszinte szívvel:

Jézus vezesd gyermekeid,
Megvédhet erős kezed.

Ne lopj!

Egy fiúcskát az egyik palesztinai missziói kórházban gyógykezelték. Miután egy bizonyos időt már megint otthon töltött, apja elment a kórházba és ott szemrehányást tett az orvosnak, hogy elrontották a fiát. „Hogyan?” — kér-

dezte meglepetve az orvos. „Mielőtt a kórházba került a fiam” — felelte az apa, — „mindig szívesen vállalkozott a lopásra, most pedig még egy csirkét sem akar ellopni, mert azt mondja, hogy az Úr Jézus nem akarja, hogy lopjon.”

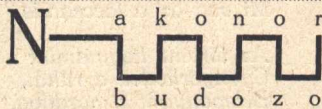
A kis fiú apja pogány volt. Nem ismerte az Úr Jézust és nem tudta, hogy a lopás milyen nagy bűn. Máskülönben örült volna annak, amiért most haragudott. Reméljük, hogy nemsokára ő is megváltozik!

Szeretem a Bibliát.

Nagy János bácsi, aki nem hitt az Úr Jézusban és nem szerette a Bibliát, egyik utazása alkalmával betért egy kunyhóba, hogy vizet kérjen. Egy kis leányt talált ott, aki Bibliát olvasott.

A leckédet tanuló, kis leányom? — kérdezte tőle. „Nem” — felelte az, „Bibliát olvasok.” „Bizonyosan a leckédet tanuló a Bibliából.” „Nekem nincs leckém a Bibliából, én szeretem a Bibliát.” „Miért szereted a Bibliát?” A kis leány csodálkozva mondta: „Azt hittem, hogy mindenki szereti a Bibliát.”

A férfit úgy meghatotta ez a válasz, hogy ő is elkezdte olvasni a Bibliát. meg is szerette hamar és követője lett az Úr Jézusnak.

Betű-
rejtvény:

A LEVELEZŐ-NÉNI PÓSTÁJA:

Kedves Gyermekek! A képrejtvényt is jól megfejtétek. A mai, azt hiszem, még jobban fog tetszeni. Örülök, hogy újabbak is írtak közületek is hogy többen szeretnétek olyanok lenni mint a kis Azarja volt. *H. Ferenc.* A női bíró neve Debora. (Bir. könyve 4. rész.) A három gyermek arra kéri A Fénysugárt, amelynek 3 lapja (lova) volt, hogy foglalkozzék velük is és hozzon számukra is történeteket, az Úr Jézus szeretetéről szólókat. Azóta 4 lapja van a Fénysugárnak. Mindenkit szeretettel üdvözlök. Cím: „Fénysugár”, Piliscsaba—Klotildtelep.

Tudakozzátok az Írásokat!

Aug. 17. Ap. csel. 24: 10—27. Pál bizonysgtétéle olyan világos, hogy csak az nem érti meg, az nem fogadja el, aki nem akarja. S így tesz Félix. Megérinti a lelkiismeretét ez a bizonysgtétel, éri, hogy vissza nem utasíthatja, de mivel elfogadni nem akarja, halasztást kér. Először egy néhány napig, aztán két évig, aztán örökre. A sáttának egyik leghathatósabb eszköze, amivel az emberi lelket megejtí, a halogató. Csak még ma nem, nem ez a jó alkalom, várj míg az elérkezik. S az Isten által adott alkalom el van szalasztva, az ördög pedig sohasem ad alkalmat a megterésre. Oh milyen fontos szó a Bibliában ez, hogy „ma”. (Zsid. 3: 12—15.)

Aug. 18. Ap. csel. 25: 1—12. Pált az Úr már másodszor menti meg olyanoktól, akik útközben akarják őt orgyilkos módon láb alól eltenni. Istennek oltalmazó kezei mindig rajta vannak azokon, akik Őbenne bíznak és Őneki szolgálnak. S azoknak, akik Istent szeretik, minden javukra van. Pál javára épen úgy, mint Isten országa ügyének javára mindannak meg kellett történnie, ami történt. Pál újabb megváltatása, Festus elé való állíttatása, annak felszólítására adott válasza, mindez egy-egy láncszem volt abban a sorozatban, amely által Isten gondolatai végbementek az ő szent ügyének előbbvitelére. Ne gondoljunk semmit haszontalannak, vagy feleslegesnek, amit Isten cselekszik, vagy megenged az Ő gyermekeinek életében.

Aug. 19. Ap. csel. 25: 13—27. Isten különös kegyelmét láthatjuk abban, hogy Pált egyik fő-ember után a másik fő-ember elé állíttatja. Kegyelem ez a főemberek iránt. Mert imé Félix után Festus, Festus után Agrippa király nyer alkalmat arra, hogy Pálnak ajkairól olyan szavakat halljanak, amelyek alkalmasak voltak arra, hogy őket a világosság meglátására, az igazság fölismerésére vezessék. Épen úgy, mint Félix magatartásán, Festusén is észrevehetjük, hogy megértette azt, hogy itt nem valami közönséges, mindennapi dologról van szó, hanem olyanról, amely megérdemelné, hogy behatóbban foglalkozzék vele; Festus tesz is erre némi kísérletet, mikor Agrippa király előtt akarja Pált kihallgatni, de hogy ez a kísérlet mennyire őszinte, vagy mennyire nem, azt az eredmény fogja megmutatni.

Aug. 20. Ap. csel. 26: 1—18. Agrippa királyhoz egészen másképp szólhat Pál, mint Félixhez és Festushoz, akik pogányok, s a Jézusról szóló kérdésben egészen tájékozatlanok. Heródes Agrippa (ez a teljes neve) zsidó, aki jól tudja azt a nagy lelki forrongást, amelyet népe között a Jézus személye előidézett. De mikor Pál ezekre a dolgokra hivatkozik, ugyanekkor Festusnak is van alkalma belépillantani az előtte eddig ismeretlen dolgokba. Hall Pálnak előéletéről s annak tévelygéseiről, hall a Jézussal való

találkozásáról, s hallja azt a világos és határozott megbízatást, amelyet Jézus Pálnak adott, hallja hogy Pált a pogányokhoz is küldi az Úr, tehát őhozzá is. Mindezt van alkalma hallani, s vajjon mit fog felelni minderre?

Aug. 21. Ap. csel. 26: 19—32. Festus felelete ez: „Bolond vagy te Pál!” A tiszta és drága evangéliumot, a Krisztus haláláról és feltámadásáról szóló híradást, bolondságnak nevezi. Oh, milyen bolond volt ez a szegény Festus! Mennyire nem ismerte föl azokat, amelyek az ő üdvösségére valóak is voltak! És Agrippa a király? Pál beszéde majdnem ráveszi, hogy kereszténynek legyen. A legveszedelmesebb lelkiállapot. Világos jele annak, hogy itt öntudatos ellenállásról van szó. A majdnem azi jelenti, hogy valaki már egészen a küszöbíg eljutott, s tudja, hogy mit jelentene számára az egyetlen lépés, a döntő lépés, melyet meg kellene tennie, hogy benn legyen az Isten országában. S ettől a lépéstől visszariad. Fájdó szívvel veszünk búcsút Festustól és Agrippától s megyünk tovább Pál apostollal. Vele jó együtt járni, mert ő az Úrral jár.

Aug. 22. Dán. 9: 15—18. Ez az igazi bűnbánatnak a szava. Nincs benne semmi mentegetőzés, semmi szépítgetés, semmi önmagában való bizakodás. A ki így szól, az a bűnt bűnnek látja, önmagát elítéli, de Istent nagynak, jónak, irgalmasnak látja és benne bizakodik. S az a szív, amely önmaga igazi bűnbánat és megalázkodás útján megnyerte a bűnbánatot, az tudja hordozni mások bűneit is, tud tusakodni forró imában másokért is, egy egész nép helyett odaáll a résre, mint tette azt Mózes s teszi Dániel is. Vannak-e a magyar népnek is ilyen imádkozó, népok sorsát szívükön viselő és érte tusakodó gyermekei? Ezeknek kitaró imádsága kell hogy előkészítse a nagy lelki ébredést Magyarországon.

Aug. 23. I. Kor. 15: 1—10. Pál apostol nem tartja feleslegesnek Isten hívó gyermekeinek is újra meg újra eszöbbe juttatni az evangélium alapvető igazságait. (3, 4. v.) Krisztusnak a mi bűneinkért való halála s a mi megigazulásunkért való feltámadása az az alapvető igazság, amelyen szilárdan kell állanunk, nehogy a Szentírásnak bármely más igazságát ettől elszakítva, ettől különválva lássuk s így ferde szempontból ítéljük meg. Ezen a talajon állva érthetjük meg csak Pál apostolt is, az ő egész életét, s mindazt, amit önmagáról, vagy a maga munkájáról mond. Ő Isten kegyelme által, mely a megfeszített és feltámadott Krisztusban nyilatkozott meg, lett azzá, ami. Önmagunkban mi is semmik vagyunk, de ugyanaz a kegyelem, amely Pálban munkálkodott, minket is Isten országainak munkásaivá tehet.

Aug. 24. Ap. csel. 27: 1—19. Akiket

Isten Lelke vezérel, azok sok olyan dologban is világosságot és bölcsességet nyerne, amely szorosan véve nem tartozik az ő szakmájukhoz. Pál nem volt hajós ember, mégis milyen jó lett volna, ha a kormányos mester és a hajótulajdonos tanácsa helyett az ő tanácsát fogadták volna el a százados. Isten bölcsessége sokszor megcsúfolja az emberi bölcsességet. De Pál itt sem bízódik el, hanem Istennek adja a dicsőséget, ő pedig szívesen segít azoknak, akik, az ő tanácsát megvetve, a saját okoskodásuk folytán, bajba jutottak. A keresztyén int és óv, de az ellenszegülők bajba jutását nem kárörömmel nézi, hanem segíteni és menteni kész szeretettel.

Aug. 25. Ap. csel. 27:20—32. Mily csodálatos Istennek a kegyelme. Ő kész lett volna tíz igaznak kedvéért megkegyelmezni Sodomának (I. Móz. 18, 32), ha csak annyit is találkozt volna benne. Itt pedig egyetlen hűséges szolgájának, Pálnak kedvéért kész megmenteni a hajónak összes utasait. „Ajándékba” adja őket Pálnak. S Isten annak az egy igaznak, az Úr Jézus Krisztusnak a kedvéért és érdeméért kész megkegyelmezni az egész emberiségnek, kész megmenteni mindenkit és ajándékolni adni őket az Ő egyszülött Fiának. Tudod-e, hogy Jézusnak joga van hozzád, mert te az ő tulajdonosa vagy, Isten neki adott ajándékul? Ha igen, akkor ne vond el tőle azt, ami az övé, add oda neki magadat!

Aug. 26. Ap. csel. 27:33—44. Pál nem csak szellemi ember, hanem gyakorlati ember is. Az életnek minden viszonyai és változatai között feltalálja magát és tud másokon is segíteni. De azért olyan nagyon biztos a maga dolgában, mert az Úrra néz és mindenben Ő reá támaszkodik. Az igazán az Úrban bízó emberek a gyakorlati életben is a legbiztosabban tudnak mozogni s a legmegbízhatóbbak. S az Úr mindenütt segítségükre van, ártalmatlanná teszi ellenségeiket, támasz nekik jó barátokat. (42, 43. v.) Jó dolog az Úrban bízni!

Aug. 27. Ap. csel. 28:1—15. Milyen furcsa dolog is az a babona! Külső jelenségekből lelki dolgokat akar kimagyarázni, minden erkölcsi összefüggés nélkül. Ha valakit megcsp a mérges kigyó, az nem lehet más, mint gonosz ember, akit üldöz az isteni bosszúállás, ha pedig nem árt neki a kigyócsipés, akkor nem lehet más, mint Isten. Csak az igazi istenismeret szabadít meg bennünket a babonától. S azért van oly sok babonás ember az úgynevezett keresztyének közt is, mert hiányzik az igazi istenismeret. Nem azon az úton közelednek Istenhez, amelyen kellene, amelyet Isten maga jelölt ki, nem Jézus Krisztus által, aki „az út,” s így Istenről helytelen fogalmuk van, s nem értik meg Isten országának törvényeit, s azoknak megnyilvánulását sem. Boldog, akinek szemei megnyíltak,

aki az igaz uton jár, akit Isten Lelke vezérel.

Aug. 28. Ap. csel. 28:16—31. Az apostolok cselekedeteiről írott könyvnek a végére jutottunk. De ennek a könyvnek folytatása van az Isten országának továbbfejlődésében. S ez a fejlődés ugyanazonok a nyomokon halad, amelyekben ebben a bibliai könyvben megindulni láttuk. Az Isten országa fejlődésének ma is ez a menete: Jézus tanítványai bizonyosságot tesznek Uruk-ról és Mesterükről. (23.v.) Némelyek hisznek, mások nem. (14 v.) Akik nem hisznek, azoknak szívők megkeményedik s megérnek az ítéletre. Akik: hisznek, azok Isten népéhez csatoltatnak. S mindez így fog menni, míg be nem telik a választottak száma, s el nem jő az Úr, hogy birtokába vegye a földet.

Aug. 29. Es. 29:18—21. Sokszor van szó a Szentírásban a ma napról. Ez az Úr eljövetelenek napja. Nem egyetlen nap a mi mostani időszámításunk szerint, hanem hosszabb időtartam, amely alatt lezajlanak mindazok az események, amelyek az Úr eljöveteleivel szoros összefüggésben vannak, s egymással is olyan összefüggésben, hogy rohamos egymásutánkövetkezésük úgyszólván egy nappá tömöríti azt az egész időt. Eről a napról szól ez a prófécia is. Siket fülek és vak szemek megnyílnak, sok szenvedés örömré és vigasgra változik, de a hitetleneket, hamisakat és csúfolódókat utoléri az igazságos Isten büntetése. Legyünk készen arra a nagy napra.

Aug. 30. Márk. 7:31—37. Az Úr Jézus már első földönjártaiban is, mikor még alacsony külsőben járt közöttünk, megmutatta azt, hogy kezének érintésére a süketek hallókká lesznek, s a némá nyelvek megoldódnak. S a testi gyógyulás jelképezi a lelki gyógyulást. Ki értheti meg a földi zajtól elsüketült lelki fülekkel az égi hirádat, s ki szólalathatja meg az Isten dicséretére néma ajkának a hálaadást és a magasztalást, ha nem az Úr Jézus? Valóban Ő mindent jól cselekedett, s ma is mindent jól cselekszik, mert „tegnap és ma és örökké ugyanaz”. (Zsid. 13:8)

Aug. 31. I. Thess. 1. A thessalonikabeliek megtérése igazán alapos megtérés volt. Isteni erők működtek közre, a Szent-Lélek munkája volt, amelynek engedtek. Pál apostol csak eszköz volt, akinek ugyan követőivé lettek, de csak olyan értelemben, hogy általa az Úrhoz engedtek magukat vonatni, s vele együtt az Urat követték. S alapos megtérésüknek, teljes odaadásuknak, hűséges szolgálatuknak következménye volt, hogy szívökben megszületett az élő reménység az Úr Jézus újra való eljövetelére nézve. Várták Őt az égből. S ne higgyük, hogy azért, mert földi életökben ezt meg nem érték, csalódtak. Nem, ők elkészítették, hogy a maga idejében részesei legyenek az ígéretnak. Vargha Gyuláné.